

IDEM RIBARITI

3. vazmena nedjelja, C

Bolno je kad čovjek doživi neuspjeh ili kad uvidi da je ni u što utrošio i vrijeme i vlastite snage. Tko zna, možda su se i apostoli tako osjećali toga jutra. Isuviše su bili zbunjeni onim što se dogodilo u Jeruzalemu. Prvo onaj užasan šok da je Isus bio uhićen, osuđen i razapet. A oni su se nadali da će on obnoviti ovozemno židovsko kraljevstvo u kojem bi onda oni imali vodeće uloge. Onda je tek slijedilo iznenađenje, potpuni obrat: vidjeli su Isusa uskrsnulog. Međutim, to ipak više nije bilo kao prije. Isus je bio živ, ali im se tek ukazivao; nisu više s njim stalno boravili kao prije njegove smrti. Isus im je doduše tumačio da je tako trebalo biti, ali oni to jednostavno nisu mogli shvatiti.

Zdvojni i neodlučni napuštaju Jeruzalem o vraćaju se u svoju Galileju. I što sad? što činiti? Čim se baviti? Petar više nije mogao trpjeti onaj muk. Ustaje i kaže da ide ribariti. I ostali mu se pridružuju. A što bi drugo? I eno ih na jezeru u lađi. Ribare. Eto, nastavljaju tamo gdje su stali prije tri godine. Vraćaju se svojem starom zanimanju. U što su uložili te tri godine? „*Gdje li bismo, gdje li ostarismo,*“ rekao bi narodni stih. Ništa. Valja se sada vratiti starom poslu. Ljudi će ih gledati kao propale učenike propalog Učitelja. Njihove će obitelji klimati glavom nad njima. Sad i njima izgleda da je stvarno trebalo ostati uz svoje lađice i uz svoje mreže.

No Isus im ne da mira. Ukazuje im se, pripravlja im doručak. I odmah je u njima stara vatra, ona radost: Gospodin je s njima! I tada Isus daje Petru nalog da „pase njegove ovce“. Ova je neizvjesnost trajala tek do Pedesetnice, do dana kada je sišao na apostole Duh Sveti. S darom Duha Svetoga nije bilo ni govora o tome da se vrate svom starom životu.

Osjećamo li u kojem smjeru ide pouka za nas? I nas je Isus ugledao, i pozvao da ga slijedimo. Hvala Bogu da se ne možemo samo tako riješiti njegova poziva. Bilo je vremena - tko ih se ne bi sjećao! - kad smo i mi upravo osjetili Božji poziv, kad nam je srce bilo ispunjeno nekom milinom, kad nam se činilo da veoma dobro znademo kome smo povjerovali. A onda dolazi život sa svojim nevoljama. Dolaze naši padovi, dolaze trenuci kad nam se čini da se Bog nekako skriva. Postajemo stariji, iskusniji i ne osjećamo više onoga poleta i ushićenja u vjeri.

Onda se počinjemo ponašati kao Petar i njegovi drugovi. Čini nam se da je sve ono prije bilo samo određeno oduševljenje, određeni trenutak, čar mladosti ili nekih posebnih prigoda. I onda se „otrjeznjujemo“. Postajemo „normalni“ ljudi. Vraćamo se starom poslu i starim navikama. Hajde, podsjetimo se: Što smo bili odlučili ove korizme? Oko čega smo se bili trudili? I? Što je ostalo od svega? Gdje je naša molitva? Gdje je naše korizmeno revnovanje oko dobra, oko toga da dovedemo u red svoje ponašanje i svoj život? Zar smo se tako brzo umorili? Zar stvarno ne vjerujemo da je Bogu moguće mijenjati moj život?

Kao što je Isus pohodio apostole, tako danas po svojoj riječi pohađa i nas. Kao što je Isus pripravo obrok apostolima, tako i nas danas hrani za stolom svoga tijela i krvi. I kao što njih šalje, tako danas i nama govori da životom navješćujemo njegovo spasenje. I kao što su se apostoli obradovali vidjevši Gospodina, tako neka i danas u nama ponovno zaživi Božja radost i Božja snaga.

Zvonko Pažin